Ч. 150. Чернівцї, середа дня 10. (22.) липня 1896. Рочник XII.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виносить
на цїлий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграницї 20 рублїв або 40 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня кромі недїль і руских сьвят о год. 5. по пол.

Редакция і Адмінїстрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)

Оголошеня приймає ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надісланім“ по 10 кр. від стрічки.

Справи австрийскі.

(Вибори до ради державної. Лївиця. Русини а вибори. Австро-угорска угода. Податок від товарового обороту на біржах. Защіплене антисемітизму на Угорщинї).

В часї від послїдного нашого перегляду полїтичних подій розійшла ся в Австриї поголоска, що правительство думає небавом розвязати раду державну і тому наказало підвладним властям приготовити спис виборцїв. Зараз потім посипали ся по ріжних часописях коротенькі упімненя до своїх читателїв і людий, аби приготовляли ся до будучої і — як думали — вже недалекої виборчої кампанїї. Та в слїд за тим появили ся в урядових і півурядових часописях поясненя, відки ті поголоски взяли ся. Іменно буде при слїдуючих виборах вибирати вже також пята курия, а що в нїй число виборцїв незвичайно велике, то й цїлком зрозуміло, що правительство вже заздалегідь розпочало роботу коло уложеня спису тих виборцїв, але „висновки з зарядженних праць приготовляючих о термінї виборів суть безосновні“, як кажуть урядові часописи.

Однак здає ся, що поголоска о розвязаню ради державної не повстала лише задля тих приготовляючих праць, а може також з комбінаций, що коли рада державна не згодить ся на проектовані палатою панів зміни в реформі податковій, правительству не остане нїчого иньшого, як розвязати раду державну. Отже помимо успокоюючих запевнень урядової праси, можуть австрийскі народи вже від тепер приготовляти ся до кампанїї виборчої. І дїйсно деякі партиї приготовляють ся вже. Т. зв. лїберальна лївиця розпадає ся, і длятого єї найвизнатнїйші люди скликують наради партийні і на них ухвалюють в будучім парляментї завязати „нїмецку партию поступову“, котрої проґрама мало-що ріжнила-б ся від проґрами лївицї. Виходить се дїйсно на таке, як пишуть антисеміти, що лїбералам не бракує анї проґрами анї кандитів на послів, але бракує лише — виборцїв! Бо-ж се певна річ, що помимо нової назви і помимо більше нїмецкого характеру тої партиї, виборцї в нїмецких краях все таки будуть до лїберальних кандидатів відносити ся з недовірієм.

Також Поляки вже ведуть наради над справою недалеких виборів, а на Мораві єднають ся Молодо- і Старочехи для спільного поступованя против Нїмцїв. Коли отже всї думають над виборами, час би й Русинам подумати о тім. Вправдї на вічу в Перемишли вибрали радикали комітет, котрий має заняти ся сею справою, але о якійсь акциї народовцїв — чи то реалїстів чи опозиционїстів — зовсїм нїчого не чувати, хиба що сходини мужів довірия, заінїційовані пос. Барвіньским, уважати-б такими приготовляючими кроками. На кождий спосіб варто би при сїй нагодї розібрати основно питанє, чи дало би ся під гаслом „всї народовцї разом“ з'єднати всїх щирих народовцїв під одну хоругов і стати на тім спільнім ґрунтї, о котрім ще десь-колись споминає навіть головний орґан опозиционїстів. Буковиньскі Русини-народовцї здобувають собі терен чим раз більше, бо на відбувших ся чотирох вічах нарід пізнав їх докладно, а по фериях — надїємо ся — піде чутка про нашу роботу і в найглухійші рускі кути на Буковинї, а се улекшить Русинам виборчу кампанїю значно.

Сими днями відбували ся у Відни спільні наради австрийских і угорских мінїстрів в справі **австро-угорскої** угоди. Наради вже покінчені і прийшло до цїлковитої згоди; остала ся лише ще нерішена оплата спільних видатків, але сю рішають вже не мінїстерства, а осібні комісиї. Про се, які великі ріжницї істнують в поглядах австрийскої а угорскої комісиї оплат, ми вже свого часу писали, а коли скінчать ся парляментарні ферии і наново розпічнуть ся наради тих комісий, то ми до сеї справи ще повернемо. Тепер ще лише подамо вістку, що президент угорских мінїстрів бар. Банфі згоджує ся на підвисшене угорскої квоти, але рішучо тому противлять ся найвизнатнїйші мужі правительственної партиї лїберальної, як Сель, Тіса, Векерле і Фальк. З того готово прийти до борби між пра-

---

35)

ЦАРІВНА.

Оповідане

Ольги Кобилянської.

—

(Дальше).

Я стояла перед ним, холодна, нїма, мов готова до бою, і не рушила ся, коли він подав руку.

„Се гарно, пане доктор, що ви бажаєте товаришцї стілько щастя і сонця,“ обізвалась я, усьміхаючить нервово. „Особливо сонця жадна моя душа; бо саме его не мала я нїколи надто в своїм житю, і мабуть не буду й пізнїйше мати. Що-до гарних хвиль, то й я не забуду їх нїколи. А повтаряти обіцянку, що не покину вашої матери, не маю причини. Ви і так не повірили би менї цїлком, а я не привикла накидувати ся чим небудь, хоть би се було лиш успокоюючим запевненем, а тепер не вчиню сего вже зовсїм.“

Він спалахнув і мав уже на устах якісь острі слова, однак погамував ся і спитав:

„Що дало вам причину думати, що я не повірю вам цїлком?“

„Ви самі дали менї нагоду, прийти на ту думку,“ відповіла я, „але ви помиляєтесь, пане доктор. І компанїонка вміє бути вірною, а за дізнані добродїйства, за щире прихильне серце — вдячною; тим більше така, що чує ся самітною і погорджуваною. Але попри то вміє она бути вірною і собі, і оцїнюючи других, уміє цїнити і себе. Бували хвилї, в котрих ви обходили ся зі мною як з чоловіком рівним вам душею і думками, обходили ся як із своїм товаришем. Се були для мене сонячні хвилї, і за них дякую вам з щирого серця. Они — я се відчуваю — будуть сияти довго, довго в моїй душі. Надїю ся, що се не оскорбить вас, пане доктор. Впрочім — ми розстаємо ся і так.“

Я підійшла до него, щоби подати єму руку. Він стояв спертий о стіл, а блїдий як смерть.

„Бувайте здорові! Я бажаю вам так само щастя і сонця на будуче, як ви менї“...

„Сонця, сонця“... промовив він глухим голосом і усьміхнув ся якось чудно. При тім вплив свої великі, в тій хвилї незвичайно зворушені очи в мене, мов би хотїв мій вид задержати на віки в своїй памяти. „Ви кажете: сонце... оно заходить від нинї для мене!“

Я глянула на него широко отвертими очима.

„Заходить?“

„Так, для мене. Для другого оно сходить.“

Я не розуміла его.

„Жаль менї, пане доктор, коли би се було правдою“, сказала я півголосом — і я говорила щиру правду.

Невимовний жаль обгорнув мою душу, і щоб не виявити того перед ним, я спустила погляд в низ і подала з холодним поклоном руку.

„Ще раз... бувайте здорові!“

Він склонив ся так само холодно, формально, але не сказав анї слова. Здавало ся, всяке прощальне слово так і застрягло єму в горлї. Рука его була холодна мов лїд, і обняла мою праву мов клїщами.

Я пішла, не оглядаючись, як та сонна, і не знаю, чи менї се приснило ся, чи було дїйсностию, а то, що вслїд за мною прозвенїло на силу висказане, але майже на просьбу подобаюче, раз менї жартом (?) кинене ним слово: „Цьвіт лотосу...“

. . . .

В три години пізнїйше від'їхав.

Важкі незабутні три години в моїм житю.

Мене мучив глухий жаль за ним, а его блїде, від болю змінене лице стояло неустанно передо мною. Чому переслїдувала мене думка, що він був лиш на вид холодним і повздержливим супроти мене? Що в серцю беріг щось иньше, тепле, гарне, і що терпів від чогось, від якоїсь гордости, або з якихсь Бог знає яких причин.

Підчас тих трьох годин не лягав анї на хвилинку відпочивати. Я-ж лежала без сну і чула, як ходив, неначе міряв неустанно свою комнату. Над чим думав? О пів до третьої над'їхав фіякер. В менї затовкло ся серце і я здержала віддих, щоби чути кождий крок і рух его.

вительством а правительственною партиєю, котра не знати як би скінчила ся. Попри то виринуло ще друге питане, а іменно, чи австро-угорска угода має прийти під наради ще теперішних парляментів, чи може вже нововибраних. Що-до Австриї, то ґр. Бадені рішив ся енерґічно домагати ся залагодженя сеї справи ще в сїм роцї і его положене досить вигідне. Розходить ся отже о угорске правительство. Півурядова Agramer Ztg. підносить, що в слїдуючім угорскім соймі значно збільшить ся число противників угоди, отже Банфі мусить домагати ся полагодженя сеї важної справи ще теперішним угорским соймом, і тодї — надіють ся — можна буде прийти до порозуміня.

На день 30-го вересня с. р. скликав мінїстер фінансів др. Білиньский до Відня знатоків, щоби обговорити справу податку від товарового обороту на біржах. Податок від обороту цїнних паперів істнує в Австриї вже від 1893 р.; тепер же наміряє правительство розширити той податок також на обороти товарові (пр. збіжем) на біржах, однак перед уложенєм відповідного проекту хоче мінїстер вислухати гадки інтересованих сторін. В тій цїли розіслав мінїстер до торговельних і промислових палат і до рільничих товариств обіжник з відповідними запитанями, з котрих виходить, що ся справа обходить живо не лише фінансїстів, котрі мусїли би більші податки платити, але також рільників австрийских.

На Угорщинї орґанїзує ся щораз сильнїйше сторонництво клерикальне (католицке). Оно скликало в послїдних днях кілька віч, на котрих помимо величезної контр-агітациї начальників повітових та сильної партиї лїберальної явили ся великі маси народу. На тих вічах прийшло подекуди до скандалів, бо угорскі лїберали чи, лїпше сказати-б, жиди не думають нї на криху випустити власть з рук. Але характеристичне, що на тих католицких вічах явили ся також православні Серби і протестантскі Словаки, так що будапештеньске тисячлїтє в порівнаню з тими вічами виглядає справдї не дїлом мадярскої терпимости, а скорше насильства. Тому вповнї розуміємо протести полудневих Славян, лише жаль нам, що за угорских Русинів мусять протестувати аж галицкі їх брати в брошурцї „І ми в Европі". Положене на Угорщинї дуже подібне до того у Відни перед семи роками, де нетерпимість лїбералів і їх грубі насильства викликали антисемітизм, котрому вкінци не міг нїхто оперти ся і котрий повалив лїберальне сторонництво цїлковито. Коли-б таке наступило на Угорщинї, то віддихнули би троха лекше немічні тепер Словаки і Русини угорскі.

Загранична полїтика.

Мимо ославленого сезону огіркового, в котрім звичайно на якийсь час затихає полїтичне житє держав, сего року маємо досить подій „з широкого сьвіта".

І так Італїя перебула в послїдних днях мінїстерску крізу. Італїяньскі мінїстри війни вже від кількох лїт старають ся зменьшити розходи на війско. Так і мінїстер Рікотті хотів о се постарати ся і в тій цїли предложив зменьшене італїяньскої армії о яких 80.000 вояків, так що кождий баталїон мав би лише три компанії. Против того виступили військові люди, а в парляментї зажадали, щоби наради над сим проєктом відложено аж на осінь; на се згодила ся також більшість мінїстерскої ради. Через те уступив мінїстер Рікотті, а его наслїдником мав стати ґенерал Пеллю; але сей зажадав великих фондів на війско, отже прийшло до непорозумінь між шефом кабінету Рудінїм а мінїстром скарбу Кольомбо. З того прийшло до димісиї цїлого кабінету. Король поручив Рудінїому зложене нового кабінету. Найбільші трудности робило обсаджене мінїстерства заграничних справ, бо маркіз Вісконті-Веноста ставляв деякі услівя. Але вкінци удало ся і его наклонити до обнятя згаданого ресорту. Окрім шефа кабінету Рудінїого остали в новім мінїстерстві ще мінїстри маринарки, фінансів, справедливости, шкільництва і рільництва. Вчера, в вівторок, представило ся нове мінїстерство італїяньским парляментови.

В послїднім часї їздив чорногорский князь Никита троха по сьвітї: був також у Відни, а опісля в Білгородї, де відвидів молодого сербского короля Александра. Там обговорювали сербский і чорногорский мінїстер заграничних справ, Новакович і Вукович, можливість союза балканьских Славян, до котрого мала би окрім Сербії і Чорногори належати також Болгария. Цїлию того союза, під егідою чорногорского князя, а патронатом Росиї, має бути спільне поступоване у всїх справах, що відносять ся до народних, церковних і культурних потреб Сербів і Македонцїв. Вправдї той союз ще не зложений, але в принципі вже рішений. Чорногорский князь хотів навіть для скорого полагодженя сеї справи поїхати до Софії, але нагадав собі саме в час, що він старший віком від болгарского князя, та що єму яко самостійному князеви не личить складати першому візиту підвладному Туреччинї князеви болгарскому. Тож рішив ся вичікувати візити кн. Фердинанда в Цеттінїє, куда небавом має приїхати також сербский король Александер. Той союз не може нїкому робити турботи, а противно можна радувати ся, що славяньскі князї перестануть обопільно чубити ся; але чи їм се удасть ся, коли признають над собою патронат Росиї, се покаже вже недалека будучність. Впрочім одна однісенька справа македоньска готова роз'єднати Болгарию і Сербію, і тому дають Dnewni Nowini раду, о тій справі зовсїм не споминати. Та чи можна буде послухати сеї добродушної ради, се иньша річ.

А міжтим попав ся болгарский князь Фердинанд в дуже невигідне положене. Ми вже раз о тім споминали, що Росия домагає ся, аби тих офіцирів, котрі задля зради втікли до Росиї, принято назад до болгарского війска і то в тих рангах, яких они за той час дослужили-б ся. Російский аґент дипльоматичний передав вже навіть спис тих офіцирів. Росия мотивує се своє жадане тим, що годї карати тих офіцирів за те, о що они старали ся і чого Болгария власне тепер дїпняла, іменно приязни Росиї. Знов же публична опінїя і цїле війско в Болгариї противить ся тому, аби тих зрадників, перед котрими вірні вояки оборонили князя і вітчину, вивищено до ранґ ґенералів, бо се виглядало би на винагороду за зраду. Як князь Фердинанд вийде із сего трудного положеня, годї сказати, але коли він цїнить ще незвисимість вітчини супроти чужих держав і волю своїх вірних офіцирів, то відповідь на жадане Росиї готова. Та не знати, чи князь в своїй погонї за прихильною усьмішкою Росиї зверне увагу на волю народу.

Европа може бути спокійна, бо розрухи на Креті доходять до свого кінця. Коли спитає хто, чия в тім заслуга, то в відповідь на се питане нїхто єму не скаже, що то заслуга Туреччини, а лише европейских держав. Наші читачі певно пригадують собі, як страшно приходило ся інтересованим европейским державам напирати на Туреччину, аби она признала т. зв.

Ходив скорше, збирав річи, подавав їх слузї і все тихо, щоб не збудити нїкого в домі, а може й мене, бо попри мою комнату мусїли переходити в сїни. Вкінци чуля я, як вийшов, як зачинив за собою двері, обкрутив ключ два рази в дверях, і винявши поклав его на одну з шаф, що стояли в переднїй комнатї. Переходячи попри мої двері, задержав ся на хвилину мов приневолений невидимою силою, щоб за те опісля віддалити ся двічи скоршим кроком. На сходах веранди, по котрих сходив цїлком звільна, дзуркнула его шабля, а трохи з годом чуля я гуркіт повозу, що его відвозив. Коли-ж і гуркіт замовк, чути було тілько глухий одностайний шум дерев в саду...

Крізь шум той розлягав ся від часу до часу зойк еольской арфи.

Я не ворухалась.

Заривши пальцї в волосе, лежала з болїсно зморщеним чолом, без сліз. Він не оставив менї права, проливати їх за ним...

X.

Майже чотири місяцї минули з часу від'їзду доктора Марка, і ми зажили знов давним ладом і колишнїм тихим, одностайним житєм. Від него прийшов за той час лиш один раз лист з Цари, в котрім писав, що хорував трохи, що відпливає незадовго до Іспанії, і що має дуже много занятя. Се занятє, писав, дуже єму пожадане, бо на него налягає від часу до часу якась пригноблююча „туга за домом" і туга за тихими, чистотою і любовю озареними вечерами на батьківщинї, а праця розвіває сумні тужливі думки і не допускає его тонути в жалю. Покищо здоровить всїх сердечно і т. д.

Панї Марко стала від его від'їзду дразливійшою і попадає часто в якийсь сумний настрій. Каже, що єї мучить деякими хвилями передчуте, що не побачить его вже більше. Посьвячую біднїй нервовій жінцї більше часу, нїж коли перед тим, посьвячую ся їй цїлковито. Читаю їй годинами в голос, товаришу їй майже неустанно. В кухни пересиджую більше, як треба, щоби страва для неї була цїлком після єї смаку і все так, як она любить. Через все те остає ся менї дуже мало часу, а коли найдуть ся вкінци свобідні хвилини, то сама не знаю, до чого брати ся вперед. Чи читати, чи писати, чи веселитись, як каже она иноді, коли догляне яку психічну втому на моїм лици. Я стараю ся, щоб она не добачувала єї нїколи. Она-ж прецїнь его мати, а через те для мене так само дорога, як і для него.

Від часу до часу відвідувала нас Оксана і випрошувала мене у панї Марко на „музику". Тодї проживала я свої найсвобіднїйші хвилї — і мої думки летїли невинно далеко на полуднє.

По его від'їздї сьвіт для мене немов опустїв. В серцю загнїздила ся глибока, пригнетаюча, немов безконечна туга, котру викоренити старалась я всїми силами. Я не хотїла про него думати, не хотїла, щоби чувства мої звертали ся до него, мов той сонашник за сонцем, однак на дармо. Перед моєю моєю уявою спинала ся трохи не що години его істота, з тих гарних сонашних днів, в котрих бував для мене добрим, щирим, бував чимсь більше „як добрим знакомим". Ставав живо его образ з бистрими, за мною неустанно слїдячими очима, прислухуючий ся з усьміхом моїм оповіданям з рідних сторін...

Я любила его, бо-ж се не могло щось иньше бути, що я відчувала для него. Се була очивидно любов, але не така, як колись для Орядина, лише якась спокійна, глубока. Єго гарний, лагідний характер яснїв тепер ще красше передо мною, а его майже хоробллива любов до чесноти і чистоти полишила на мене такий вплив, що его не зітре мабуть нїчо.

Всї его розмови, погляди, всї засади его що-до житя і моралї розбирала я з тою самою точностю, як і ті колись у Орядина, і я мусїла все наново пересьвідчувати ся, що він чоловік наскрізь інтелїґентний, і чесний, наскрізь аристократ в чувствах і справдїшний чоловіколюбець, що як раз про Орядина не могла я з певностию сказати.

Я купила собі пораднї менї ним ріжні наукові твори і читала їх, вглубляючись у них цїлою істотою. Менї здавало ся, що тим станесь менї его істота ще більше зрозумілою. Він любував ся в стародавній лїтературі і я перечитувала совістно все, що було менї приступним. Бюст

трактат Галепнейский, вислала на Крету християньского ґенерал-ґубернатора і т. д. Коли Туреччина вкінци послухала тих рад, а повстанції не були тим задоволені, заявили амбасадори держав, що не думають дальше налягати на Туреччину. Вправдї прийшло ще в деяких околицях на Креті до проливу крови, але вже лише рідко, а що повстанцям не достає харчу, то християньскі посли до кретеньского парляменту прибули на засїдане і вручили ґубернаторови і амбасадорам европейских держав меморандум, в котрім списали жаданя повстанців, і просили о як найскорше полагоджене сеї справи. Коли отже султан турецкий послухав дотеперішних рад европейских держав, то нема сумнїву, що послухає їх і дальше, а в такім разї прийде скоро до цїлковитого успокоєня на Креті.

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 21-го липня 1896.

Вісти особисті. П. Стефан Стоцкий виїхав на ферії до Рожнова, а п. Єр. Піґуляк в гори до Жабя.

Іспит зрілости при учительскій семинариї в Чернівцях зложили з рускою викладовою мовою: на мужескім відділї: Мільтіядес Брага, Отільо Ельсгольц, Пилип Григорович, Мартин Кордашевский, Мариян Петрик, Йосафат Панчак, Іван Радомский, Евгеній Семенович і Іля Тевтул; а на женскім відділї: Ґіттель Барон, Ольга Білїнкевич, Зузанна Ґродецка, Володимира Лисинецка, Іванна Островска і Каролина Сухонос. — Румунїзаторска Gazeta Bucovinei хотїла при сїй нагоді відкрити між Русинами Волохів і зачислила між următorii tineri români пп. Брагу, Григоровича, Петрика і Семеновича. Вправдї се легкий спосіб, присвоювати собі чужих людий, а потім, коли они таки відпекують ся Волохів і признають ся лише до Русинів, кричати, що край русчить ся! Але чи се чесний спосіб, нехай осудять самі читачі.

Царска пара у Відни має після найновійших вістий загостити дня 26-го серпня с. р. з великою дружиною. На двірци північної зелїзницї повитають гостий цїсар, архикнягиня Йосифа в заступництві цїсаревої, та всї у Відни проживаючі архикнязї і архикнягинї. Царска пара стане в цїсарскім замку і має забавити у Відни три днї. Дня 27-го серпня має відбути ся на Шмельцу парада всеї віденьскої залоги. Крім того є у плянї двірский концерт, ґальова вистава в двірскій опері, ґальовий обід і обід родинний. На перегляд війска має прибути до Відня пять полків кінноти. До того потрібно крім тих касарень, які є, ще приміщеня що найменьше для 3.000 коний.

Москвофільске студентске товариство „Карпат“ має оснувати ся в Чернівцях, як пише з радостию орґан п. Тиміньского. Не знати, чи призбирає се товариство хоч тілько членів, кілько потрібно для виділу та чи буде стояти в таких інтимних відносинах до російского консула в Чернівцях, як сумної слави тов. „Букавіна“. Неодин „маладец“ зітхає за тими добрими часами; можна було бавити ся за чужі гроші...

Жидів на такий малий край, як Буковина, є вправдї дуже богато; але все таки есть їх чотири рази меньше, як Русинів. Чому-ж в черновецкій ґімназиї німецкій на 835 учеників було жидів 420 (значить половина), а Русинів лише 131? Бо жиди знають вартість школи і науки, а Русини не знають. За то нам дуже встидно -- так не повинно бути! Приготовте ще з 50 хлопців до рускої ґімназиї, нехай по вакациях зложать іспит! Селяни своїх синів не посилають до шкіл, а потім нарікають, що навіть на писаря громадского не мають свого чоловіка, тілько жида!

На адресу управи зелїзниць. Сими днями подало наше руске полїтичне товариство „Руска Рада“ жалобу до управи зелїзниць, що на тутешнім розширенім двірци нема руских написий. Сим кроком зробило згадане товариство лише свій обовязок, стоячи на сторожи прав руского народу. Що се декому буде не в лад, се ми знали наперед. Але що про се може довідати ся приватна особа, сего ми не припускали. В сегоднїшнім числї Buk. Post читаємо новинку в сїй справі. Ми цікаві знати, відки міг жид-редактор Штекель довідати ся о тім? Чи стоять єму урядові акти управи зелїзниць до розпорядимости? При кінци згаданої нотатки в Buk. Post запевняє нас редакция, що наше жадане буде вскорі увзгляднене. Ми о сїм не сумнївали ся з самого початку, бо-ж наше жадане о рускі написи є цїлком оправдане; але відки приходить Buk. Post нас о тім впевнювати? Чи може та ґезета є орґаном управи зелїзниць? Ми о тім доси нїчого не чували, тож було би пожадане, аби управа зелїзниць вияснила цїлу справу як слїд і тим усунула всякі здогади.

„Патріоти“ такі, як Курдидик, обурили справедливо одного дописувателя *Дѣла* і він висилає їх в слїди Наумовича. Коли-ж се не можливе, а людий таких треба би таки зробити нешкідливими, дописуватель (видко якийсь сьвященик) есть в клопотї і не знає, що порадити особливо тому, що москвофіли в гр. кат. конториях суть специяльно протеґовані. „У нас — каже — можна на сотки начислити таких людий, нїби інтелїґентих, що на всякого рода зібранях кричуть та горлають про свій патріотизм, в дїлах же своїх суть зрадниками свого власного народа, або за параван чужини хотять закрити свої переконаня, отже польщина має охоронити їх перед всякими можливими докорами. Чи-ж всї тоті чираки маєм ми вирізати або випалити з нашого народного орґанїзму?! Та оно би так здало ся, але що-ж з того! Коли схочемо переводити таку страшну ампутацию, то нам нїчого не лишить ся, хиба тілько кости та трошечка мяса, бо згадаймо на се, що наші невідрадні відносини, лизуньства, гіпокризия, а може й очернене других своїх товаришів випхали таких маститих патріотів на передні видні становища, з котрих они дають примір, а навіть прикази своїм підчиненим. Гей, гей милий Боже, що у нас не дїє ся! І я певний, що всякі поступки та подвиги нашого дорогого о. Курдидика за яких десять лїт забудуть ся і наш патріот за той час стане ще деканом. Наша суспільність не повинна мати для таких людий нїчого більше, як тілько погорду, а не величати їх та славити, як звичайно нинї дїє ся. Зрадник, чи він Поляк чи Русин або Нїмець, все лишить ся зрадником!“

Хвалить ся циган своїми дітьми. „Галичанинъ“ передруковує з „большим удовольствієм“ нїсенїтниці Савчука з „Селянина“ про наші віча. Радше би порадив Савчукови, аби навчив ся писати, бо в своїм „Селянинї“ лишає сотки страшних похибок правописних. Хто не вірить, най перегляне собі „Селянина“. А ми за наші віча не боїмо ся; нехай кацапи урядять лїпші!

Гарний вчинок офіцира. Перша девізия 8-го полку уланів вимашерувала дня 14-го с. м. з Товмача до Петрикова над берег Днїстра для вправ. Підчас перепливаня Днїстра впав один улан в вир і зник під водою. Коли се побачив підпоручник Ганс Зальцман, скочив в повнім мундурі в Днїстер і витягнув з нараженем власного житя улана з води. Той сам підпоручник вирятував вже раз иньшого улана від смерти.

Велита осетра, ваги 5 сотнарів, зловили селяни в Сянї під Перемишлем. Рибу купили зараз жиди за 28 зр. і післали до Відня. Нарід оповідає, що той осетр заповідає велику повінь, бо кілько разів зловлено в Сянї таку рибу, то завсїгди були того лїта великі води.

Телеґрами „Буковини“.

З дня 21-го липня 1896 року.

Віденъ. Fremdenblatt уважає, що переведене австро-угорскої угоди можливе в осінній

Софокля, котрий уставив власноручно в моїй комнатї, став ся для мене чимсь немов сьвятим. Любив з нової гарної лїтератури деяких польских писателїв, на котрих я доси не звертала більшої уваги, тому що походили з лона нациї, котрої я не любила. Своєю інтелїґенциєю засоромив мої неприязні, майже односторонні почуваня, навчив мене цінити та бути і супроти ворогів обєктивною і справедливою. Через него порозуміла я справдешний аристократизм душі, той аристократизм, про котрого розписувавсь так загадочно, а заразом так сильно і пориваючо новочасний фільозоф Ніцше. Навчила ся ясного сьвітогляду, котрий показував менї неодну доси майже зовсїм неясну, незамітну для мене річ в новім сьвітлї. Однак попри все те скріпило его єство також мою сильно пригноблену душу і самосьвідомість, потрясло наново моєю гордостию, і за се я найвдячнїйша єму. Згадка на се послїдне его дїло пробиває душу мою болем, однак я задоволена.

. . . .

Довгий, довгий час мучилась і упивалась я ріжними спогадами про его істоту, а врештї і прийшла до ось-якого висновку. Се було глупо, слабосильно, плекати ніжні чувства для чоловіка, котрий, як переконалась я, в послїдній хвилї відопхнув мене з гордостию від себе. З якої причини, не можу ясно розібрати, відчуваю лиш, що Орядин мусить бути тою причиною. Впрочім мене се обиджає. Орядин гідний бути і его товаришем, і він не потребував за те знакомство, о котрім навіть не знаю, що він думає, відпихати мене від себе. Чинив він се — що правда — хвилями досить загадочним поведенем, більше з жалем, більше з примусу, неначе-б не хотїв і тїнею стануть в чім на завадї, або задержатись там, де міг би бути злишним; однак для мене сего доволї, щоби не накидати ся єму і своєю особою. Коли мої знакомства єму немилі, то тим більше немила і я, що стою сама посеред широкого сьвіта, без становиска, без маєтку, „компанїонка.“

Орядин лютує на мене, завдає менї з якоїсь пімсти болю, однак він не відвернув би ся від мене в такім випадку. Тому прощай, Марко! Наші натури за однакові, щоби могли з'єднати ся, за однаково горді, вражливі, за однаково замкнені в собі, щоби могли завсїгди порозуміти ся. Не побачимо ся може і так більше в житю і я не пригадаю ся тобі жадною споминкою, жадним словечком — хиба мріями! Так, мріями, коли-б они мали ту силу дати ся тобі відчути. А може відчуєш їх тихими зористими ночами на мори?...

Я-ж займу ся наукою і працею, щоби жите моє набрало змислу і принади, а для других хоть перелетної вартости і щоб додержати тобі даного слова, що дістанеш колись в руки мої твори.

З Орядином — чи зірву коли знакомство? О нї, він остав ся про те все якоюсь памяткою, сьвятостию, якимсь промінем моєї понурої однобарвної минувшини, котрої я не забуду нїколи. Крім того він син мого сповевіряного народу, в котрого будучність я вірю, котрий стане своїми здібностями на чолї того народу і не здопче его довіря. Він — я се знаю — не дасть менї нїколи причини жалувати моєї щирої прихильности до него, колишньої любови, а теперішної приязни. Коли-б менї прийшло бороти ся задля его палкої непостійної вдачі і далї, то буду бороти ся. Я люблю борбу: она пригадує менї жите і істноване власних сил. Впрочім чи не приписана она менї вже долею з дитиньства? Чи не говорила і моя дорога бабуня, що я родила ся до терпіня?

Орядин назвав мене „Царівною“.

Гарна, прегарна назва; лиш чи гідна я єї, чи була достойна єї хоть в однїй хвилї свого мізерного житя?

У тамтого я „цьвіт лотосу.“ .

Коли нагадую собі се слово, проймає мене якесь щасливе сподїване, прегарне, а заразом успокоююче передчуте.

Я усьміхаю ся сумовитим усьміхом. Жите само покаже, що я з того всего...

(Дальше буде.)

сесиї австрийскої ради державної. З австрийскої сторони мабуть не буде жадних перепон проти продовження і докінчення угоди.

Париж. Кілька християньских послів опустило Канеа на Креті помимо просьб амбасадорів. Потверджує ся вість, що військовий комендант Абдуляг Паша буде відкликаний.

Атени. Донесене Havas потверджує, що два християньскі посли були дуже загрожені. В Гараклеон наспіли анґлїйскі і францускі кораблї военні. Около 400 людий втікло до Санторін і представляють положене в Канеа яко дуже поважне.

Атени. В Геракдеон убито 10 християн, а кількох тяжко ранено.

Льондон. Lloyd доносить, що коло островів Малєдівів потонув анґлїйский парохід „Сієрра Карріма“; всї пасажири утопили ся.

Льондон. До Times телєґрафують з Гонконґ, що Японцї на полудневій Формозї страшно знущають ся над Хінцями, котрим грозить там цїлковита заглада. Японцї спалили більше як 60 міст, і вимордували кілька тисячів Хінцїв.

Новий Йорк. Повстанцї на Кубі побили іспаньске війско. Іспаньский ґенерал Хуелям мав дістати ся до неволї і его задержали повстанцї.

Цїни збіжа і других продуктів.

Дня 20-го липня 1896.

		Львів.				*Чернівцї.*		
Пшениця . .	від	6.90	до	7.25	від	6.90	до	7.—
Жито . . .	„	5.75	„	6.—	„	5.30	„	5.40
Ячмінь бров. .	„	.—	„	.—	„	.—	„	.—
Ячмінь простий	„	4.50	„	4.90	„	.—	„	.—
Овес . . .	„	5.70	„	6.—	„	5.10	„	5.20
Ріпак . . .	„	8.50	„	9.—	„	7.90	„	8.10
Горох . . .	„	4.50	„	8.—	„	0.—	„	0.—
Вика . . .	„	4.25	„	4.75	„	0·—	„	0.—
Льнянка . .	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0.—
Біб	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0.—
Бобик . . .	„	4.25	„	4.50	„	0.—	„	0.—
Гречка . . .	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0.—
Конюшина черв.	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0.—
Конюшина біла	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0·—
Конюш. шведск.	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0·—
Кукуруза стара	„	0.—	„	0.—	„	4.25	„	4.30

Хміль 12.— 15.— злр. за кільо у Львові оковита за 10.000 лїтрів 12.75—13.25

Рух поїздів зелїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-европейского годинника.

Приходять	Поїзди: поспішні			особові			мішані	
до Чернівців								
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	11^{28}	.	.	$6^{\underline{57}}$	$10^{\underline{28}}$	$5^{\underline{50}}$		
З Букарешту, Яс, Сучави, Глїбоки	3^{29}	.	.	9^{12}	$10^{\underline{00}}$	$5^{\underline{23}}$		
З Новоселицї, Садаґури .	.	.	.	.	.	.	11^{13}	$9^{\underline{50}}$
до Львова								
З Відня, Кракова . . .	1^{30}	$5^{\underline{10}}$		$6^{\underline{55}}$	$9^{\underline{30}}$	9^{55}		
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станїславова .	$9^{\underline{55}}$	.	.	$6^{\underline{13}}$	7^{28}	$2^{\underline{01}}$		
З Підволочиск	2^{30}	$10^{\underline{05}}$	.	8^{05}	5^{10}	.		
З „ на Підзамче	2^{18}	$9^{\underline{50}}$	.	7^{42}	4^{45}	.		
Зі Стрия.	.	.	.	$12^{\underline{10}}$	8	1^{50}		
З Белзця	.	.	.	8^{00}	5^{45}	.		
Зі Сколього і Стрия . .	.	.	.	$10^{\underline{10}}$	.	.		
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг) .	.	.	$8^{\underline{45}}$	.	.	.		

Відходять	Поїзди: поспішні			особові			мішані	
з Чернівців								
До Снятина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	3^{47}	.	.	9^{41}	$10^{\underline{29}}$	$5^{\underline{38}}$		
До Глїбоки, Сучави, Яс, Букарешту	12^{03}	.	.	$7^{\underline{17}}$	$10^{\underline{48}}$	6^{16}		
До Садаґури, Новоселицї .	.	.	.	.	.	.	4^{30}	6^{21}
зі Львова								
До Кракова і Відня . .	.	2^{50}	$11^{\underline{00}}$	$4^{\underline{40}}$	9^{55}	$6^{\underline{45}}$		
„ Підволочиск	.	2^{11}	6^{00}	.	9^{30}	$10^{\underline{45}}$		
„ „ з Підзамча .	.	2^{25}	6^{14}	.	9^{48}	$11^{\underline{12}}$		
„ Чернівців, Сучави, Яс, Букарешту	6^{10}	.	.	10^{25}	2^{45}	$10^{\underline{15}}$		
„ Стрия	.	.	.	$5^{\underline{22}}$	9^{35}	$7^{\underline{22}}$		
„ Белзця	.	.	.	9^{15}	$7^{\underline{05}}$			
„ Сколього і Стрия . .	.	.	.	.	.	3^{05}		
„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг) .	8^{40}	.	.	.	.	.		

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-европейский час ріжнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на зелїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.